

Den Haag,
11 december 2016

Zeer Geachte Mevrouw,

Het is bijna twee jaar geleden dat ik contact met u heb gezocht. In die tijd hebben wij afscheid moeten nemen van de zeer gewaardeerde heer Binck en daarmee ook van onze vergaderruimte. Tijdens één van mijn wandelingen door de wijk kwam ik erachter dat heer Igor inmiddels een huis met een tuin tot zijn beschikking heeft. Na veel wikken en wegen heb ik besloten hem te vragen om een deel van zijn territorium op de woensdagavond tussen 20.00 en 22.00 open te stellen voor de Staarten Commissie. Ter compensatie bood ik hem een erelidmaatschap aan en een vergoeding in de vorm van een smakelijke, doch verantwoorde, maaltijd.

Tot mijn verbazing ging hij zonder commentaar akkoord. Hij ging zelfs niet in tegen de benoeming tot erelid. Eigenlijk zei hij weinig, wat in zijn geval zeer vreemd is. Na mijn verzoek en de daarbij behorende compensatie keek hij mij aan, knikte, draaide zich om en liep, mompelend "tot woensdagavond dan maar," zijn huis in.

De daaropvolgende woensdagavond verzamelden wij om stipt 20.00 op de afgesproken plek. Heer Igor was, zoals verwacht, niet aanwezig. Ik wilde een dankwoord voor het beschikbaarstellen van de ruimte in zijn bijzijn uitspreken, maar dit kon wachten. We besloten de vergadering zonder hem te beginnen.

Na vijf minuten werden wij opgeschrikt door een enorm kabaal, gevolgd door een afschuwelijk gekrijs. De leden schrokken hier dusdanig van dat zij de benen namen. Ze stoven alle kanten op en ik heb ze sindsdien niet meer gezien.

In de eerste instantie was ik niet in staat om een poot te verroeren maar toen ik van de eerste schrik bekomen was spoedde ik mij naar uw woning. Ik trof juffrouw Sophie in de keuken aan. Ze keek verbaasd op en gebaarde mij binnen te komen. Omdat ze niet wilde dat juffrouw Donna erachter zou komen dat ik in huis was, drukte ze voorzichtig haar pootje tegen mijn snuit en keek in de richting waar juffrouw Donna zich vermoedelijk ophield.

Ze bood mij een "latte" met wat brokjes aan. Juffrouw Donna moet letterlijk lucht van mijn aanwezigheid hebben gekregen want voordat wij er erg in hadden stond ze in de keuken.

"Zo, Sieg," begon ze. "Zijn jullie verjaagd door die arrogante g.." Voordat ze haar zin kon afmaken viel juffrouw Sophie haar in de rede: "Don, die kat weet niet meer wat hij doet. Hij lijdt aan de oude kattenziekte. Hier zijn geen goede medicijnen tegen en de medicijnen die hij nu slikt helpen een beetje. Daarnaast is hij erg eigenwijs wat de situatie ook niet ten goede komt."

"En nu? Waar gaan jullie nu vergaderen?" vroeg juffrouw Donna.

"Voorlopig ben ik mijn leden kwijt en ik weet niet of ze ooit nog terugkeren."

"Dat is dan makkelijk opgelost, niet? Je bent hier altijd welkom hoor, maar die andere gasten kan ik niet pruimen. Mochten ze plannen hebben om terug te keren, dan raad ik je aan om de vergadering bij het bejaardenhuis om de hoek te houden. Als jullie niet te hard miauwen en tuin

niet als kattenbak gebruiken – dus geen plantjes mollen of sproeien - dan zal niemand bezwaar tegen jullie aanwezigheid maken. De bejaardjes zijn over het algemeen gek op katten dus als jullie geluk hebben dan zetten ze iets te eten voor jullie neer. Oh, ik zie dat Sophie al voor je gezorgd heeft. Normaal deelt ze nooit haar ‘latte’ en brokjes.”

Na wat hatelijke blikken richting juffrouw Sophie geworpen te hebben, vertrok ze even snel als dat ze gekomen was. Ik voelde me wat ongemakkelijk door de situatie en besloot huiswaarts te keren.

Geachte mevrouw, onder ons gezegd voel ik er niet veel voor om de vergadering bij het bejaardenhuis te houden. Het is goed bedoeld van juffrouw Donna, dus zegt u het haar alstuwblieft niet. Ik ga eerst mijn leden opsporen en daarna ga ik zoeken naar een geschikte ruimte. Zodra ik iets heb gevonden laat ik u het weten. Zou u zo goed willen zijn om tijdens uw wandelingen door de wijk te kijken of u een geschikte plek voor ons ziet?

Met zeer vriendelijke groet,

Sigmund Katz (Grote Staart)